

Sygn. akt III Ca 1679/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys-Magiera

Sędzia SO Krystyna Hadryś (spr.)

Sędzia SR (del.) Roman Troll

Protokolant Aldona Kocięcka

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2016r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego InSecura w W.

przeciwko J. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 23 czerwca 2015r., sygn. akt I C 1292/14

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Roman Troll SSO Lucyna Morys-Magiera SSO Krystyna Hadryś

Sygn. akt III Ca 1679/15

UZASADNIENIE

Powód – S. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty in S. z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. K. kwoty 68.825,38 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

Uzasadniając powództwo powód podniósł, że pozwany w dniu 4 listopada 2009 r. zawarł z (...) Bank umowę kredytu restrukturyzacyjnego o nr (...). Zobowiązanie wynikające ze wskazanej umowy nie zostało uregulowane przez pozwanego w terminie określonym w umowie w związku z czym umowa została wypowiedziana. Cały majątek (...) S.A. został przeniesiony na (...) Bank (...) S.A. co nastąpiło 31 grudnia 2012 r. Dnia 23 grudnia 2013 r. (...) Bank (...) S.A. zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda S. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny z Zamknięty in S. z siedzibą w W.. Na podstawie tej umowy przelew powód stał się wierzycielem pozwanego i nabył wierzytelność do wysokości 66.250,41 zł. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się: należność główna 44.905,11 zł, odsetki umowne naliczone przez poprzednika prawnego powoda w wysokości 1495,25 zł, koszty w wysokości 145 zł,

odsetki ustawowe naliczone przez poprzednika prawnego powoda w wysokości 19.705,05 zł, odsetki ustawowe od kapitału naliczone przez powoda od dnia 24 grudnia 2013 roku w wysokości 2.574,97 zł.

Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie odmówił wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, podnosząc, że skład kwoty dochodzonej pozwem wchodził roszczenia, które stały się wymagalne przed 3 latami licząc przed wniesieniem pozwu i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim.

Wobec braku zajęcia stanowiska przez pozwanego Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim wyrokiem zaocznym z dnia 4 grudnia 2014 r. uwzględnił powództwo w całości oraz zasądził na rzecz powoda 7.059 zł kosztów procesu.

Od wyroku zaocznego sprzeciw wniósł pozwany wnosząc oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany nie zaprzeczył, że w dniu 4 listopada 2009 r. zawarł z (...) (...) umowę kredytu konsolidacyjnego. Pozwany podniósł jednak zarzut przedawnienia. Według niego roszczenia związane z działalnością gospodarczą przedawniają się z upływem lat 3. Powód nie wskazał dokładnie kiedy doszło do wypowiedzenia umowy kredytu, ale pozwany już w styczniu 2010 r. otrzymał od poprzednika prawnego powoda wezwanie do zapłaty z informacją o możliwości wypowiedzenia umowy. Pozwany oświadczył, że do wypowiedzenia doszło jeszcze w 2010 r.

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że doszło do przerwania biegu przedawnienia. W dniu 1 lutego 2011 r. poprzednik prawny powoda (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr(...) (...), w którym stwierdził zobowiązanie pozwanego w kwocie 45.443,71 zł. Fakt wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego świadczy o wymagalności roszczenia. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim postanowieniem z dnia 24 lutego 2011 r., sygn. I Co 560/11 zaopatrzył w/w bankowy tytuł egzekucyjny w klauzulę wykonalności. Następnie na podstawie tak powstałego tytułu wykonawczego zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 602/12 prowadzone przed komornikiem sądowym M. S. (1). Po umorzeniu postępowania egzekucyjnego poprzednik prawny powoda – Raiffeisen Bank (...) zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląski utrzymał w mocy wyrok zaoczny z dnia 4 grudnia 2014 roku sygn. I C 1292/14.

Orzeczenie zapadło po ustaleniu, że w dniu 4 listopada 2009 roku (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W., nr KRS (...) udzielił pozwanemu J. K. kredytu konsolidacyjnego nr (...) w wysokości 46.199,57 zł. Kredyt ten miał na celu restrukturyzację zadłużenia wynikającego z innych umów kredytu. Spłata kredytu została przewidziana w 120 comiesięcznych ratach, w pierwszych 12 miesiącach umowy rata miała wynosić 560,45 zł a kolejnych 108 miesiącach 768,43 zł. Termin spłaty pierwszej raty przypadał na 3 grudnia 2009 r.

W dniu 17 lutego 2011 r. (...) S.A. Oddział w Polsce z siedzibą w W., nr KRS (...) złożył do tutejszego Sądu wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) (...) wystawionemu przeciwko dłużnikowi J. K. w dniu 1 lutego 2011 r. Bankowy tytuł egzekucyjny stwierdzał należności wynikające z umowy kredytu restrukturyzacyjnego nr (...). We wniosku podano, że umowa została wypowiedziana a całość salda zadłużenia stała się wymagalna. Bankowy tytuł egzekucyjny obejmował kwotę 45.443,71 zł oraz dalsze odsetki ustawowe od dnia 1 lutego 2011 r. od tej kwoty. Postanowieniem z dnia 24 lutego 2011 r. nadano klauzulę wykonalności temu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W 2012 r. (...) S.A. wszczął egzekucję na podstawie tego tytułu. W dniu 9 lipca 2013 r. komornik sądowy M. S. (2) umorzył to postępowanie wobec bezskutecznej egzekucji.

(...) Bank (...) S.A. przejęła Spółkę (...) S.A. Wpis w KRS dokonano w dniu 31 grudnia 2012 r. W dniu 23 grudnia 2013 r. Raiffeisen Bank (...) zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności na mocy której przełał na powoda szereg wierzytelności zawartych z dłużnikami (...) S.A. Wśród przelewanych wierzytelności była też wierzytelność przysługująca wobec pozwanego J. K. wynikająca z umowy kredytu nr (...). Pozew został wniesiony w dniu 4 czerwca 2014 r.

Powyższe okoliczności doprowadziły Sąd Rejonowy do przekonania, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Pełnomocnik pozwanego przyznał istnienie wierzytelności, nie kwestionował jego wysokości, przyznał, że roszczenie stało się wymagalne. Obrona pozwanego sprowadzała się do zarzutu przedawnienia.

Sąd pierwszej instancji uznał, że dochodzone roszczenie nie jest przedawnione. Roszczenia banku z tytułu udzielonego kredytu mają związek z prowadzoną przez bank działalnością gospodarczą. Roszczenia banku przedawniają się z upływem 3 lat, nawet gdy przysługują wobec osoby nie będącej przedsiębiorcą, istotne jest bowiem, że dla banku roszczenie ma związek z działalnością gospodarczą. Bieg przedawnienia nie ulega przedłużeniu poprzez zbycie wierzytelności na rzecz innych podmiotów. Zgodnie z art. 120 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie wymagalność całego kredytu nastąpiła wraz z upływem terminu wypowiedzenia, co nastąpiło przed lutym 2011 r. (data wystawienia bte), zapewne w maju 2010 r. jak wynika z treści wniosku o nadanie klauzuli bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Pojedyncze raty były wymagalne już wcześniej, najwcześniejsza rata już 3 grudnia 2009 r. Od 3 grudnia 2009 roku (data wymagalności najwcześniejszej z rat) do 17 lutego 2011 r. (data złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bte) minęło nieco ponad 14 miesięcy. Od dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności (24 lutego 2011 r.) do dnia wszczęcia egzekucji, nie wiadomo dokładnie ile upłynęło czasu, ale na pewno mniej niż 2 lata – brak jest dokładnych wiadomości kiedy złożono wniosek o wszczęcie egzekucji (data dzienna jest nieznana), ale sygnatura sprawy komorniczej Km 602/12 pozwala twierdzić, że było to w 2012 r. Dnia 9 lipca 2013r. postępowanie egzekucyjne umorzono. Od umorzenia postępowania egzekucyjnego do dnia wniesienia pozwu nie minął nawet rok.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie nie jest przedawnione.

Apelację od tego wyroku w całości złożył pozwany, domagając się jego zmiany poprzez uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zwolnienie pozwanego od obowiązku uiszczenia opłaty od apelacji. Zarzucał naruszenie przepisów prawa materialnego art. 123 pkt. 1 k.c. w zw. z art. 96 i 97 ustawy prawo bankowe poprzez przyjęcie, że w niniejszej sprawie doszło do przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia, podczas gdy bank dokonanymi przez siebie czynnościami przerwał bieg tego terminu w stosunku do siebie, a nie zaś dla powoda jako nabywcy wierzytelności stwierdzonej bankowym tytułem egzekucyjnym, a także przyjęcie, iż termin przedawnienia został przerwany poprzez wszczęcie egzekucji na podstawie b.t.e. w sytuacji niekonstytucyjności przepisów dotyczących bankowych tytułów egzekucyjnych. Ponadto zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewystarczające uzasadnienie wyroku, w szczególności brak wskazania motywów jakimi kierował się Sąd określając termin wypowiedzenia umowy, termin przerwania biegu przedawnienia w stosunku do banku, a co z tym idzie również co do powoda. Podniósł, że w dniu 14.04.15r. Trybunał Konstytucyjny orzekł o niezgodności art. 96 ust.1 i art. 97 ust.1 Prawo Bankowe z art. 32 ust.1 Konstytucji RP, tym samym należy uznać, że brak jest podstaw prawnych do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przez Bank. Sąd rozpoznający sprawę uzyskał tym samym możliwość odmowy zastosowania niekonstytucyjnego przepisu w okresie odroczenia. Taka ocena stanu faktycznego doprowadza do stanowiska, że BTE stracił moc względem dłużnika i nie można mu nadać sądowej klauzuli wykonalności, zgodnie z tym nie można było przeprowadzić wskazanych czynności egzekucyjnych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja pozwanego nie była uzasadniona.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, iż ustalenia faktyczne zostały w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy dokonane przez Sąd pierwszej instancji prawidłowo, w oparciu o zaoferowany przez obie strony materiał dowodowy; z tych przyczyn Sąd Odwoławczy przyjął je za własne, bez konieczności ponownego przytaczania argumentów wyartykułowanych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na uwzględnienie nie zasługuje zarzut naruszenia przepisu art. 328 § 2 k.p.c.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 października 2009 r. w sprawie o sygn. I UK 129/09 -zarzut naruszenia art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych okolicznościach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia lub w przypadku zastosowania prawa materialnego do niedostatecznie jasno ustalonego stanu faktycznego.

Odnosząc powyższe okoliczności na grunt rozpoznawanej sprawy, wskazać należy, iż motywy rozstrzygnięcia zaskarżonego orzeczenia nadają się do kontroli instancyjnej i poddają się weryfikowaniu w aspekcie zarzutów podniesionych przez skarżącego, a uzasadnienie zawiera wszystkie konieczne elementy spełniające wymogi art. 328 § 2 k.p.c.

Sąd Odwoławczy uznał za niezasadny podniesiony w apelacji zarzut, iż Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie wskazał terminu wypowiedzenia umowy, a tym samym terminu przerwania biegu przedawnienia, albowiem Sąd pierwszej instancji jednoznacznie wskazał, że strona powodowa nie wykazała terminu wypowiedzenia umowy, nie mniej jednak dalsze okoliczności wskazane w uzasadnieniu żądania, tj., fakt że nie przekroczono trzyletniego terminu przedawnienia od zawarcia umowy co do kredytu konsolidacyjnego w dniu 4.11.2009r. do dnia wydania (...), a także nie upłynął wskazany trzyletni okres do dnia nadania temu (...) klauzuli wykonalności, pozwalają uznać, że postępowanie klauzulowe, które było prawidłowo przeprowadzone i zakończone nadaniem klauzuli wykonalności (...) przerwało bieg terminu przedawnienia.

Wbrew zarzutom apelacji wszelkie elementy dotyczące zgłoszonego roszczenia oraz podniesionego przez pozwanego zarzutu jego przedawnienia zostały należycie ustalone i rozważone przez Sąd Rejonowy, który prawidłowo ustalił okoliczności co do faktu zawarcia umowy, wystawienia (...), nadania mu klauzuli wykonalności, prowadzenia postępowania egzekucyjnego i przelewu wierzytelności. W uzasadnieniu pisemnym zaskarżonego wyroku zostały wskazane konkretne daty czynności prawnych dokonanych przez powoda i tych okoliczności jak i zawarcia umowy i zakresu kwotowego strona pozwana nie kwestionowała. Zastosowanie trzy letniego okresu przedawnienia zostało przez Sąd Rejonowy szczegółowo przeanalizowane, a w konsekwencji Sąd ten prawidłowo uznał, że nie zachodzą przesłanki do uznania zarzutu przedawnienia, albowiem od żadnej z tych czynności prawnych wskazanych powyżej nie upłynął trzyletni okres przedawnienia, a każda ze wskazanych czynności przerywała bieg tego terminu, a zatem bieg terminu przedawnienia rozpoczynał się każdorazowo od nowa.

Odnosząc się natomiast do zarzutów dotyczących braku podstaw prawnych do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przez Bank, wskazać należy, iż na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji na rozprawie w dniu 23.06.2015r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że nie kwestionuje autentyczności ważności postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego, nie sposób więc uznać za zasadne zarzuty dotyczące prawidłowości samego tytułu wykonawczego.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozostałe podniesione w apelacji zarzuty mają charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwej oceny i ustaleń Sądu meriti, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego.

Z tych przyczyn apelację pozwanego jako bezzasadną oddalono na mocy art. 385 kpc.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na mocy art. 108 § 1 k.p.c. oraz art. 98 k.p.c. w związku z § 6 ust. 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt.1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, obciążając pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę w całości kosztami postępowania odwoławczego.

SSR(del.)Roman Troll SSO Lucyna Morys- Magiera SSO Krystyna Hadryś